

Un viatge artístic. A partir de les 37 peces que s'exhibeixen a La Nau es pot fer una panoràmica dels diferents estils que Rambla ha desenvolupat en les seues obres.

De vegades resulta complicat separar el personal del professional. Dic això tot d'una perquè conec Wences Rambla des d'abans d'iniciar la meua particular aventura a **Mediterráneo**, si bé la nostra relació s'ha fet créixer i enriquit des que treballa aquí. Pot ser que molts creguin que dedicar-li unes paraules d'elogi es degui a aquest vincle particular entre tots dos, deixant de banda qualsevol índex d'objectivitat, però s'equivocarien. Així, les bones paraules sorgeixen en contemplar la seua obra i en analitzar la seua trajectòria, sense més.

En més d'una ocasió he confessat que un dels aspectes que valoro més en les persones és la seua inquietud i curiositat, aquest afany per seguir explorant noves vies de comunicació basades en una anàlisi tant intrínsec com extrínsec. És a dir, valoro moltíssim aquest afany per explorar l'inexplorat o l'ignorat, per intentar donar-li un significat a totes aquestes possibilitats. En aquest sentit, Wences Rambla, ho vaig advertir ja en el seu dia, porta anys dotant al seu art d'una expressivitat i llibertat comunicatives insòlites, fruit d'una evolució latent i trascendent.

L'obra artística de Rambla està impregnada d'una profunda reflexió. És, dit d'una altra manera, fruit de la incessant investigació que des de fa ja més de quatre dècades porta a terme sobre el color, la forma i la textura, així com el que Arthur Danto definia com l'«expansió dels nostres poders de representació».

En l'art del castellanenc, en la seua estètica, preval la construcció de formes des d'allò sensorial. Podria dir-se, per tant, que malgrat la seua conscienciosa recerca analítica existeix també en la seua producció un alliberament creatiu que brolla del més profund, de la intuïció. Precisament, aquesta conjunció entre l'ésser racional i l'instint fan

Una mirada sobre l'evolució artística de Wences Rambla

La Nau de València, seu de la primera retrospectiva de l'artista castellanenc

Retrospectiva. La present exposició recull una mostra de la producció artística de les últimes quatre dècades.

que la seua obra romanguí sempre activa, viva en cert sentit, ja que mai hi ha —no fins a la data— límits que s'interposin en ella.

Wences Rambla ha dotat sempre als seus treballs d'un contingut intel·lectual no exempt d'atractiu visual. Recordo no poques vegades una de les seues reflexions, que diu així: «L'art té una missió fonamental, que és produir un plaer estètic». Així, el seu procés conceptual no està renyit amb la necessitat de satisfer les nostres percepcions i emocions més bàsiques. El seu estudiat cromatisme, per exemple, provoca en l'espectador una sensació de sorpresa en ser testimoni de la seua poderosa imaginació. Imaginació que en els seus últims treballs sorgeix d'aquesta percepció que va més enllà de la realitat, i on la memòria cognoscitiva sempre està present.

La meticulositat i experimentació són, sens dubte, un altre dels trets fonamentals a l'hora d'entendre i apreciar l'obra artística del castellanenc, a qui de manera merescuda —jo crec— la Universitat de València li dedica ara una retrospectiva a la sala Martínez Guerricabeitia de la Fundació General de la Universitat de València, al Centre Cultural la Nau.

ANTOLÒGICA

Sota el títol *Wences Rambla. Balanç d'una trajectòria*, La Nau exhibeix per primera vegada una selecció de l'obra de Rambla que recorre la seua producció artística. Un total de 37 peces ens permeten observar la seua evolució creadora, des de l'informalisme dels seus primers anys fins a l'art digital amb el qual ha «coquetejat», el realisme social que també li va preocupar o l'abstracció geomètrica i els paisatges.

Fins al 30 d'abril es podrà visitar aquesta mostra que, com diem fa tot just unes línies, ha organitzat la prestigiosa Col·lecció Martínez Guerricabeitia sota el comissariat del profes-

art

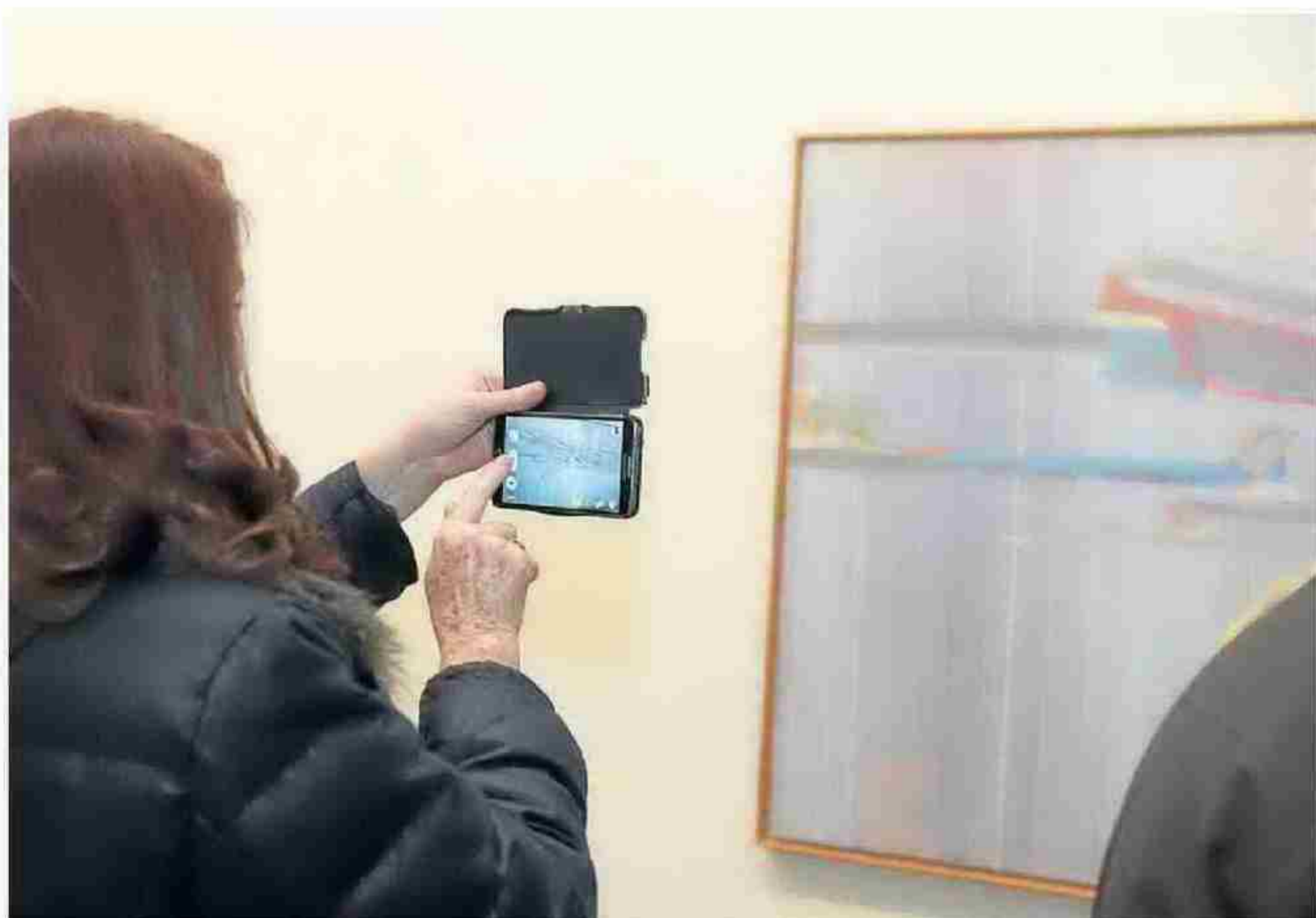
Diumenge, 26 de febrer de 2017
 el Periódico Mediterráneo

Quaderns | 07

FUNDACIÓ GENERAL DE LA UV

De la pintura a l'art digital. En la present mostra els visitants poden descobrir una de les facetes més desconegudes de l'artista castellonenc, com és la fotografia digital.

Projecte. La mostra es completa amb la publicació d'un catàleg, i visites guiades.

Selecció. Les obres són de diferents col·leccions privades i d'institucions públiques.

sor i crític d'art Pascual Patuel —i que compta amb el suport del Vicerectorat de Cultura i Igualtat, que dirigeix Antoni Ariño—.

IDENTITAT PRÒPIA-RECORREGUT

Segons va explicar el professor Patuel durant la inauguració, «Wences Rambla s'allunya, per exemple, de la geometria rígida que propugnava l'Abstracció Geomètrica de principis del segle XX, motivada per una necessitat de trencar els esquemes del realisme tradicional huitcentista, i s'apropia d'ella fent-la seua i interioritzant-la». I afegeix: «La geometria de Rambla és més dinàmica, més subjectiva, gens ortodoxa».

Com es pot comprovar en la present exposició, el llenguatge

abstracte acompanya a Wences Rambla des dels seus inicis, si bé la primera etapa de l'autor, entre 1968 i 1973, se centra en el naturalisme i la pintura informal. «Per això fa ús de materials extrapictòrics com ara arena, cartó o terres de diversa procedència i grossor, donant com a resultat un món de paisatges», tal i com afirma Patuel.

Cap al 1973, desenvolupa una «etapa de compromís», explotant així el que coneixem com a la «funció social de l'art» o realisme social. És en aquesta època quan Rambla critica la situació política del moment fins a transcendir allò local i universalitzar la problemàtica social latent. Els temes habituals en aquest apartat són «la violència, l'opressió i les sempre difícils relacions hu-

manes», segons Patuel.

No serà fins el 1985 quan l'artista de Castelló entra de ple en l'abstracció geomètrica. Reprén els paisatges dels 70 i el llenguatge abstracte, la qual cosa dona com a fruit un «paisatgisme de tarannà geomètric». Imaginativa i surrealista, la pintura d'aquest període es presenta repleta de grafismes i signes calligràfics creant així un univers «peculiar, suggerent i aràbic», molt proper a la pintura espacialista i cinètica.

Aquest paisatgisme esdevé més metafísic i conceptual a partir de la dècada dels 90, on ja no es troben pràcticament vincles amb el món natural del Wences de fa 30 anys. «Rambla evoluciona cap a un espai de creació mental, on l'estètica i la investigació

dels aspectes plàstics de l'obra assumeixen un protagonisme molt evident», assenyala Patuel. Un paisatgisme abstracte que, en canvi, cap al 2010, acaba per sotmetre'n a un «procés de concreció icònica», característic en la seua obra fins a avui.

Així doncs, l'obra de Wences Rambla respon a diverses vessants des de les avantguardes, amb la geometria, l'informalisme, pop art, l'art d'acció, la fotografia i, fins i tot cert eclecticisme que mai ha empobrit el seu discurs, més aviat tot el contrari, convertint-se així en un dels artistes castellonencs i valencians de més rellevància de la segona meitat del segle XX i d'aquestes primeres dècades del XXI. ≡

Eric Gras

La Sala Martínez Guerricabeitia exhibeix fins al 30 d'abril 37 obres de l'artista